

عنوان مقاله:

بررسی میزان ماندگاری در درمان نگهدارنده با متادون در بیماران مراجعه کننده به کلینیک بیمارستان بهاران زاهدان

محل انتشار:

مجله پزشکی بالینی ابن سینا، دوره 22، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

محمد داوودمحبی - استادیار گروه روانپزشکی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی زاهدان

نرجس سرگلزایی - استادیار گروه پزشکی اجتماعی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی زاهدان

امیر ادیبی - دستیار گروه روانپزشکی دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی زاهدان

خلاصه مقاله:

مقدمه و هدف : وابستگی به مواد مخدر معضل همه جانبه بهداشتی، اجتماعی و سیاسی جهان از قدیم تا حال بوده است. اقدامات پیشگیرانه و درمانی، پیشرفت چندان موفقیت آمیز و نتیجه بخش برای کنترل این آسیب روانی - اجتماعی نداشته است. موثرترین درمان آگونی ست مواد مخدر، درمان نگهدارنده با متادون هم در جهت درمان وابستگی به مواد و هم کاهش آسیبی باشد، اما همکاری معتادین به مواد مخدر در ادامه این روش درمانی و ماندگاری بر آن، چالش بزرگ دستگاههای دست اندرکار این روش درمانی است. بهمین منظور این مطالعه باهدف تعیین میزان ماندگاری بر درمان نگهدارنده با متادون انجام گرفته است. روش کار: این مطالعه تحلیلی به روش کوهورت گذشته نگر بوده و جامعه مورد بررسی آن کلیه بیمارانی بوده اند که در کلینیک بیمارستان بهاران زاهدان در سالهای 1390-91 تحت درمان نگهدارنده با متادون قرار گرفته اند. اطلاعات لازم پس از جمع آوری از پرونده بیماران در محیط نرم افزاری SPSS به کامپیوتر داده شد و جداول و شاخص های مورد نیاز تهیه و از آزمونهای آماری Chi-square و روش تحلیل بقا (Survival analysis) شامل Log-Rank و منحنی های کاپلان- مایر استفاده گردید. نتایج: پرونده های بررسی شده متعلق به 912 بیمار دارای میانگین سنی 34/67 سال و انحراف استاندارد 10/88 و دامنه ی سنی 15-86 سال بودند . 735 نفر مرد و 177 نفر زن بودند . متوسط زمان ماندگاری 5/5 ماه و درصد ماندگاری 35/4% بود. از نظر مدت مصرف مواد مخدر دارای کمینه ی 2 ماه و بیشینه ی 60 سال و میانگین 11 سال و 4 ماه و انحراف استاندارد 8/41 بودند. داده ها با آزمون آماری ارزیابی شد که با $p=0/041$ معنی دار بود. درصد ماندگاری در مراجعه کنندگان به دلایل فردی 36/2%، دلیل خانوادگی 35/3% و دلایل قانونی 14/8% بود، نتایج با آزمون آماری بررسی شد که دارای $P=0/689$ بود. دوزهای درمانی بیشتر از 60 میلیگرم متادون در روز با افزایش ماندگاری همراه بود. نتیجه نهایی : افزایش سن، وضعیت شغلی، نوع ماده ی مصرفی، سطح تحصیلات، مدت مصرف مواد مخدر، روش سوء مصرف مواد و دوز روزانه ی متادون با میزان ماندگاری مرتبط بود به گونه ای که با افزایش دوز میزان ماندگاری افزایش می یافت. علیرغم کمتر بودن میزان ماندگاری بر درمان در این مطالعه نسبت به نتایج مطالعات دیگر میتوان نتیجه گرفت که این روش درمانی می تواند روشی موثر در کنترل وابستگی به مواد باشد. بنابراین با تاکید بر هرکدام از عوامل مذکور میتوان اقدامات موثری در جهت افزایش پذیرش درمان از سوی بیماران و ماندگاری بردرمان انجام داد.

کلمات کلیدی:

دارودرمانی ، متادون ، وابستگی به مواد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/570521>

